

Αριθμός 2076/1984

Τό

Δικαστήριο του Άρελου Πάγου

Γ° Πολιτικόν Τμήμα

Συμμετέχοντες ἐν τῶν Δικαστῶν Παναγιώτουλογοθέτη,
Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Βολτῆ, Γεωργίου Κασίμη, Πανα-
γιώτου Κωνσταντινοπούλου καὶ Χρήστου Σαρτζετάκη.

Παρόντων τοῦτε Ἀντεισαγγελέως Ἀναστασίου
Βερνάρδου (κωλυομένου τοῦ Εἰσαγγελέως) καὶ τοῦ Γραμ-
ματέως Γεωργίου Καραμπουρνιώτη.

Συνεδρίασαν δημοσίᾳ ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τοῦ
καταστήματος αὐτοῦ τὴν 14ην Νοεμβρίου 1984, ἵνα δι-
κασθῆ ἑπὶ τῆς ἐξῆς ὑποθέσεως, μεταξὺ:

Τοῦ ἀναίρεσεύοντος: Νικολάου Κωνσταντίνου
Κατζηγώγου, κατοικοῦ Θεσσαλονίκης, παραστάτης αὐτο-
προσώπως καὶ διορισαντος ἐπ' ἀκροατηρίου πληρεξουσίων
του τοῦς δικηγόρους Δημήτριον Σπαθάρου καὶ Βασίλειον
Κατσαντώνην.

Τῆς ἀναίρεσιβλήτου: Κοινότητος Συλλογῆς Χαλ-
κιδικῆς, νομίμως ἐμπροσωπούμενης, παραστάσης διὰ τοῦ

πληρεξουσίου της δικηγόρου Χρήστου Φυργάδη.

Επί της από 17ης Φεβρουαρίου 1976 άγωγής της ήδη αναιρεσιβλήτου, περί άναγνωρίσεως κυριότητος άκινήτου, έξεδόθησαν α) η υπ' αριθμ. 107/1976 προδικαστική απόφασις του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής και β) η υπ' αριθμ. 157/1981 όριστική τοιαύτη του άυτου ως άνω Δικαστηρίου, μετ' έφεσιν δέ κατά της ως άνω όριστικής αποφάσεως, έξεδόθη η υπ' αριθμόν 1432/1982 απόφασις του Έφετείου Θεσσαλονίκης.

Απάντων των άνωτέρω αποφάσεων (πρωτοδικειακών και έφετειακής) τήν άναίρεσιν αίτείται ο έναγόμενος, διά της από 30 Δεκεμβρίου 1982 αίτησεώς του, ως και των από 31 Δεκεμβρίου 1983 προσθέτων λόγων.

Α κ ο υ σ α ν

Του τε Εισηγητού Άρεοπαγίτου Παναγιώτου Κωνσταντινοπούλου, άναγνόντος τήν επί του προκειμένου συνταχθεΐσαν έκθεσιν του, δι' ης και διά τους έν αύτῃ αναφερομένους λόγους, εισηγείται τήν άπόρριψιν της υπό κρίσιν αίτησεως άναίρέσεως.

Των πληρεξουσίων των διαδίκων, αίτησαμένων και διά προφορικής επ' άκροατηρίου άναπτύξεως, τά έν τοις σχετικοις πρακτικοις. Καί

Του Άντεισαγγελέως.

Σμεφθέν κατά τόν νόμον

Επειδή έν της διατάξεως του άρθρ. 553 παρ. 1 στοιχ. β' Κ.Πολ.Δ., όριζούσης ότι άναίρεσις συγχωρείται μόνον κατά των μή υποκειμένων εις άνακοπήν έρημοδικίας και εις έφεσιν αποφάσεων των περατουσών τήν όλην

20ν/2076/1984

η μόνον τήν είτε επί της άγωγής είτε επί της άνταγωγής όβριην όριστιών άποφάσεων, προκύπτει ότι, άσκηθείσης έφεσεως και άπορριφθείσης ταύτης κατ'ούσταν, προσβλητή δι' άναίρεσεως είναι μόνον η άπόφασις του δευτεροβαθμιου δικαστηριου, ούχι δέ και η του πρωτοβαθμιου. Όθεν, η υπό κρίσιν αίτησις άναίρεσεως (και τό διμόγραφον τών προσθέτων λόγων), καθ' όσον στρέφεται κατά τών υπ' άριθμ. 107/1976 (προδικαστικής) και 157/1981 (όριστικής) άποφάσεων του Πολυμελούς Πρωτοδικειου Χαλκιδικής, η κατά τών όποιων άσκηθείσα υπό του άναίρεσελοντος έναγομένου έφεσις άπερρίφη κατ'ούσταν δια της, προσβαλλομένης ώσαύτως δι' αυτής, υπ' άριθμ. 1432/1982 άποφάσεως του Έφετελου Θεσσαλονίκης, είναι άπορριπτέα ως άπαράδεκτος. Διά τόν αυτόν λόγον είναι άπορριπτέοι και οι μόνον τής ως άνω πρωτοδικους άποφάσεις πλήττοντες λόγοι άναίρεσεως τρίτος, έβδομος και όγδοος του άναιρετηριου και υπό στοιχ. 2γ του διμολγράφου τών προσθέτων.

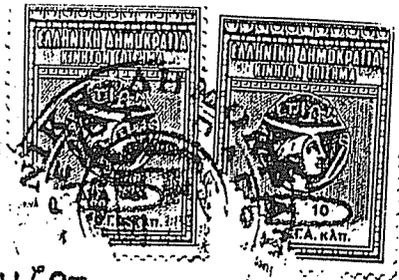
Όπειδή εις τήν ένόμιμον άγωγήν, ως εν τής εκτιμήσεως του περιεχομένου της προκύπτει, εκτίθεται, ότι η άναίρεσίβλητος (έναγούσα) κοινότης Συκιάς Χαλκιδικής έγένετο κυρία της εν αυτή περιγραφομένης έκτάσεως 200 στρεμμάτων, τμήμα της οποίας είναι ή έπίδικος έδαφική έκτασις 100 περίπου στρεμμάτων (ης καυχάται ότι είναι κύριος ό άναίρεσεών έναγόμενος), ως εν του ότι αυτή, όσα βοσιότοπος άνέκαθεν (υπό τήν προφανή έννοιαν της δημοσίας γής), είχεν άνέκαθεν, ήτοι και επί

Τουρκοκρατίας, προορισθή εις κοινήν χρήσιν και έχρη-
σιμοποιείτο πράγματι υπό των κατοίκων τής Συκιάς προς
βδουνησιν των ζώων των, άλλως δι' εκτάκτου χρησιμότητος,
ως νεμομένη ταύτην συνεχώς από τοῦ ἔτους 1920 ἕως ἐγέρ-
σεως τής ἐνδίκου ἀγωγῆς (1976) διανοῆς κυρίας και κα-
λῆ τῆ κίστει, ἐνεργοῦσα ἐπ' αὐτῆς πάσας τὰς εἰς τήν φύ-
σιν τῆς προσιδιαζούσας διακατοχικὰς πράξεις, ὡς ἐπιμ-
σθωσιν πρὸς τρίτους, ἐπιβολῆν ἀποζημιώσεως εἰς τοὺς ἀβ-
θαιρέτως χρησιμοποιούντας ταύτην κλπ. Συνεπῶς τὸ ἐφε-
τεῖον δεχθὲν ὅτι εἰς τήν ἐνδικὸν ἀναγνωριστικὴν κυριό-
τητος ἀγωγὴν περιέχονται πάντα τὰ, πρὸς στοιχεῖωσιν
τῆς τε, ἐν τῶν συνδεδυασμένων διατάξεων τῶν ἄρθρων 1
καὶ λ Π. 2074/1920 " περὶ τῶν ἐν ταῖς νέαις χώραις κοι-
νοτικῶν γαιῶν " καὶ 12 Π. 1051/1917 " περὶ συστάσεως
καὶ διοικήσεως Δήμων καὶ Κοινοτήτων ἐν ταῖς νέαις χώ-
ραις", κυρίας βάσεως τῆς καὶ τῆς, περὶ εκτάκτου χρη-
σιμότητος, ἐπικουρικῆς βάσεως αὐτῆς και κρῖναν ταύτην
ὡς κατ' ἀμφοτέρας τὰς βάσεις τῆς ὀρισμένην και νόμιμον,
οὔτε παρὰ τὸν νόμον ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν πράγματα μὴ προτα-
θέντα, οὔτε παρὰ τὸν νόμον ἐκήρυξεν ἀπαράδεκτον και
ἀπορριπτέον, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ περὶ τῶν ἐναντίων, λόγοι
ἀναιρέσεως πρῶτος τοῦ ἀναιρετηρίου και ὑπὸ στοιχ. 2α'
τοῦ διογράφου τῶν προσθέτων.

Ἐπειδὴ ἐν τῆς εἰς τήν προσβαλλομένην ἀπό-
φασιν τοῦ ἐφετείου περιεχομένης βεβαιώσεως ὅτι τήν ἐπί
τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως κρῖσιν του ἐσχημάτισε τὸ ἐφε-
τεῖον, πλὴν ἄλλων ἀποδεικτικῶν στοιχείων (μαρτυρικῶν
καταθέσεων, γνωμοδοτήσεως ἰδιώτου δασολόγου) και ἐν

3ον/2076/1984

πάντων τῶν ἐκατέρωθεν ἐπικαλουμένων καὶ προσιομιζομένων ἐγγράφων, ἅτινα ἐξετιμῆθησαν πρὸς συναγωγήν δικαστικῶν τεμητηρίων, καὶ ἐν τοῦ ὅλου περιεχομένου τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἀδιστακτικῶς συνάγεται ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἔλαβεν δι' ὄψιν καὶ τὰ εἰς τοὺς λόγους ἀναιρέσεως δεῦτερον καὶ τέταρτον τοῦ ἀναιρετηρίου ἀναφερόμενα ἐγγράφα, ἅτινα ἐπικαλέσθη καὶ προσειδίσεν ὁ ἀναιρέσεων, καὶ ἀπορριπτέοι, ὡς ἀβάσιμοι, οἱ, δι' ὧν τὸ ἐναντιὸν προβάλλεται, λόγοι οὗτοι καὶ οἱ ὑπὸ στοιχ. 2β' (σκέλος πρῶτον), 2ρ' (μέρος πρῶτον) καὶ 2ε' (μέρος πρῶτον) τοῦ δικηγράφου τῶν προσθέτων.

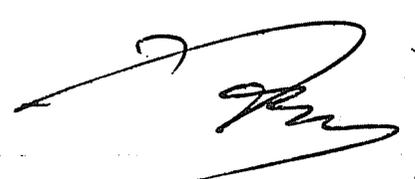

Ἐπειδὴ ἐν τῆς προσβαλλομένης ὑποθέσεως (σκέψ. 3η) προκύπτει σαφῶς ὅτι τὸ ἐφετεῖον ἐδέξατο, ὡς ἀποδειχθέντα, ὅτι ἡ ἐπιδίωξις ἐπιτασίς, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τῆς, ἦτο βροκήσιμος προωρισμένη ἀνένανθεν, ἦτοι καὶ ἐπὶ Τουρκοκρατίας, κατὰ τὰ ἄρθρα 94, 95, 96, 98, 99 παρ. 1, 100, 102 καὶ 110 τοῦ Ὁθωμανικοῦ Νόμου τῆς 2 Φεβρουαρίου 1274 " περιγαίων ", εἰς κοινήν χρῆσιν τῶν κατοικῶν τῆς ἀναιρεσιβλήτου Κρινδότητος πρὸς βροκήσιν τῶν ζώων των καὶ ὡς ἐν τούτῳ (κατὰ τὰ ἐν σκέψει 4η αὐτῆς), συμφώνως πρὸς τὰ διατάξεις τῶν ἁρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ Ν. 2074/1920 καὶ τοῦ, εἰς τὸ δεῦτερον τούτων παραπέμπει, ἁρθροῦ 12 τοῦ Ν. 1051/1917, περιήλθεν αὕτη εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἀναιρεσιβλήτου, καταργηθέντος τοῦ ἐπὶ ταύτης δικαιώματος κυριότητος τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοσίου ὡς διαδόχου τοῦ Τουρκοῦ Δημοσίου, καὶ ὅτι μόνον κατὰ τὸ μέρος αὐτῆς, ἐφ'

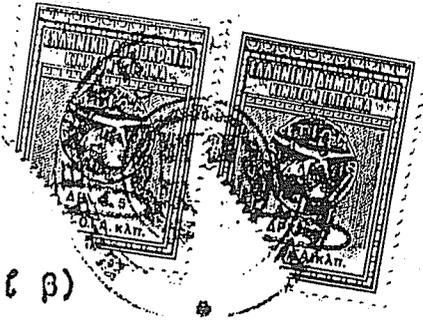
οὐκ ὑπῆρχε παλαιότερον (πρὸ τοῦ ἔτους 1926) ἀνεμό-
μυλος, ἦτο ἰδιωτικὴ καὶ περιῆλθεν, ὡς πρὸς τοῦτο τὸ
μέρος τῆς, εἰς τὴν κυριότητα τῆς ἀναιρεσιβλήτου δι-
επτάκτου χρησιμότητος. Συνεπῶς οὐδεμία ἀσάφεια, ὡς
πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς ἐπιδείου ἐπιτάσεως ὡς δημοσίας
ἢ ὡς καθαρῶς ἰδιουκτησίας, ἢ ἀντιπραγματικῆς αἰτιολογιῶν
ἐν τῇ προσβαλλομένῃ ἀποφάσει, στεροῦσα ταύτην νομίμου
βάσεως, ὑφίσταται καὶ ἀπορριπτέος, ὡς ἀβάσιμος, ὁ περὶ
τοῦ ἐναντίου πέμπτος λόγος ἀναίρεσεως.

Ἐπειδὴ ὁ, περιπαράμορφώσεως τοῦ περιε-
χομένου τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 101/1904 τουριστικοῦ τίτλου κυριό-
τητος, ἐντός λόγος ἀναίρεσεως εἶναι ἀπορριπτέος, ὡς
ἀπαράδεικτος, διότι δι' αὐτοῦ πλήττεται ὄντως, ἢ, ἀνέ-
λεγκτος ἀναιρετικῶς, περὶ πραγμάτων κρίσεις τοῦ ἐφε-
τελου, καὶ δὴ ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτίμησις τοῦ περιεχομένου
τοῦ ἐγγράφου τοῦτου.

Ἐπειδὴ οἱ λόγοι ἀναίρεσεως ὑπὸ στοιχ. 2β^ο
(μέρος δευτέρον), 2δ^ο (μέρος δευτέρον), 2ε^ο (μέρος δευ-
τέρον) καὶ 2στ^ο (μέρη πρῶτον καὶ δευτέρον) τοῦ δι-
εγγράφου τῶν προσθέτων, δι' ὧν, ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς
στερήσεως τῆς προσβαλλομένης ἐφετειακῆς ἀποφάσεως νο-
μίμου βάσεως καὶ μὴ λήψεως ὑπ' ὄψιν πραγμάτων, πλήττε-
ται ὄντως ἢ, ἀνέλεγκτος ἀναιρετικῶς, περὶ πραγμάτων
κρίσεις τοῦ ἐφετελου, καὶ δὴ ἐπειδή, δι' ἧς ἐπιτιμῶν τοῦ-
το τὸ ἀποδεικτικῶν ὑλικῶν, κατέληξεν εἰς τὰ ἐν τῇ τε-
τάρτῃ σπέσει τῆς παραδοσης διαλαμβανόμενα σαφῆ ἀποδει-
κτικὰ κρισιματὰ του περὶ α) τῆς ἰδιότητος τῆς ἐπιδεί-
μου ἐπιτάσεως, κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τῆς, ὡς δημοσίας
βουλητικῆς, προωρισμένης ἀνεκασθεν εἰς κοινὴν χρῆσιν

4ον/2076/1984

των κατοίκων της αναιρεσιβλήτου κοινότητας και β) της άσκησης υπό ταύτης, διανομής κυρίου και καλή τη πίστει, νομής επί τόν της έκτάκτου χρησιμετησίας χρόνον επί του έχοντος ιδιωτικόν χαρακτήρα βηθέντος ελάσσονος μέρους της επιδόμιου έκτάσεως, είναι άπορριπτέοι, ως άπαράδεκτοι.

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτεται τήν από 30 Δεκεμβρίου 1982 αίτησιν του Ηλιολάου Κων. Χατζηγώγου περί άναίρεσεως των άποφάσεων 1432/1982 του Εφετείου Θεσσαλονίκης και 157/1981 και 207/1976 του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Χαλκιδικής. Και

Καταδικάζει τόν άνααιρεσελοντα εις τήν δικαστικήν δαπάνην της άνααιρεσιβλήτου εκ τεσσαράκοντα χιλιάδων (40.000) δραχμών.

Επρίθη και άπεφασίσθη εν Αθήναις τή 4η Δεκεμβρίου 1984.

Εδημοσιεύθη δ' ατόθι έκτάκτως εν δημοσία συνεδριάσει τή 13η Δεκεμβρίου 1984.

Ο Αντιπρόεδρος

Αναφ. Αρφαράς

Ο Γραμματέας

Γ. Καραμωυρτζής

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

εν Αθήναις τή 27-6-1985

Γραμματέας Διοικητικού Πάγου

Εφ. αεροσφ.

Ελένη Παπαγιαννοπούλου

ΕΘΕΩΡΗΘΗ

Διά τήν νόμιμον σήμανσιν και τήν κατά σειράν της παραγγελίας έκδοσιν του.

Αθήναις Αύθημερόν
Γραμματέας του Διοικητικού Πάγου

Εφ. αεροσφ.

Ελένη Παπαγιαννοπούλου

Ακριβές φωτοτυπικόν αντίγραφον
ἐκ τοῦ εἰς χεῖρας μου αὐτῆς

ἔκδοσης
Ἐν Πολυγύρῳ τῆς 24-5-1989

ΓΕΚΑΙΔΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

